

званої стадії стагнації економіки на сучасну траєкторію інноваційного розвитку залежить, насамперед, від збереження потенціалу галузевих науково-дослідних, проектно-конструкторських установ, оскільки вони відіграють головну роль в процесі матеріалізації інновацій.

Стосовно ефективності стратегій, варто зазначити, що вони залежать від державного управління, через яке відбувається проведення заходів національного та регіонального рівня, що сприяє поліпшенню якісних характеристик вітчизняного науково-технологічного розподілу. Виходячи з цього будується стратегія для подолання конкуренції державної продукції із імпортними товарами не тільки за ціною, а й за якістю. А також здійснення ефективного розподілу обмежених фінансових ресурсів, максимально концентруючи наявні кошти на важливі напрямки науково-технічного прогресу. У разі неможливості фінансування потрібно створити умови для залучення додаткових іноземних інвестицій.

Сукупність цих стратегій повинні започаткувати основу інноваційного розвитку. В подальшому забезпечити національну економіку еластичністю, динамічністю регулювання економічного середовища на коливання попиту і пропозиції, зміни рівня прибутковості галузей і виробництва, акумулювання та перерозподілу фінансових ресурсів, безпосередньо на подальшу продуктивність інноваційного розвитку України.

ЮДОВИЧ К.Ю., магістр, м. Харків, НТУ «ХП»

РОЗВИТОК ТЕОРЕТИЧНИХ ЗАСАД ВИЗНАЧЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ НОВОВВЕДЕНЬ

З метою більш точного відображення в розрахунках соціально-економічної ефективності нововведень величини продукту для суспільства потребує подальшого розвитку проблема створення комплексів нормативів ефективності та методів їх визначення. В цілому ряді робіт аргументується наявність трьох групи нормативів аналізуємих коефіцієнтів: 1) основних

фондів та капіталовкладень; 2) робочої сили; 3) дефіцитних матеріальних та природничих ресурсів. Норматив першого виду розглянутий у економічній літературі досить детально і в даній науковій темі не є предметом дослідження.

Економічна оцінка обмеженості матеріальних ресурсів виявляється важливою, оскільки Україна відчуває дефіцит у ряді матеріально-енергетичних ресурсів. Найбільш актуальною і найменш розробленою виглядає проблема оцінки за допомогою відповідних коефіцієнтів ефективності використання живої праці, що й стало темою нашого дослідження.

Подібний облік необхідний, оскільки на сьогодні частина робочої сили використовується непродуктивно. При цьому на нинішньому етапі економіки знань, намаганні освоювати нові, більш значущі технологічні уклади, недостатнє лише зростання технічної озброєності праці, чисельного збільшення фізичної кількості обладнання. Постає завдання значного підвищення його можливостей, продуктивності, якості, в тому числі, надійності. Підвищенню останньої на сьогодні, на жаль, приділяється недостатня увага. У той же час, у високо автоматизованому виробництві кожний вихід обладнання з ладу призводить до значних втрат. Нові виробничі комплекси розглядаються не тільки як засіб значного підвищення продуктивності праці, а й як засіб, змінення якості і кількості працюючих. Це викликає завдання при створенні відповідного обладнання всебічного вимірювання витрат на його розробку та виготовлення з перевагами при його використанні.

При цьому важлива роль належить розробці методів умовного розподілення норматива ефективності основних фондів і капіталовкладень E_H (в ринкових умовах він співпадає с коефіцієнтом дисконтування E_t) на дві складаючі, а саме, пов'язані з трудовими ресурсами та фондами.

Доведена доцільність розподілення нормативного коефіцієнта основних

фондів та капіталовкладень у вигляді суми двох складаючих: 1) ефективність праці, залежної фондами, яка залежить від рівня технічної озброєності; 2) ефективність застосування живої праці .

Для виявлення ролі останньої в процесі суспільного розвитку прийнята концепція, що для вимірювання ефективності живої і уречевленої праці, матеріалізованої виробничих фондах, необхідно останню висловити в одиницях, еквівалентних живій праці. В такій постановці умовності рівності чоловіко/години живої праці усуваються, оскільки уречевлена у фондах праця висловлюється у трудових одиницях, що еквівалентні ефективності живої праці [1, с.80-86].

Для вимірювання узагальнюючою показника ефективності використана величина національного доходу. Такий макроекономічний показник характеризує рівень і динаміку економічного розвитку держави.

Результати проведених розрахунків довели, що основний вплив на величину національного доходу має жива праця. Виконані прогнозні розрахунки по встановленню тенденції її змін у динаміці.

Подібні розрахунки, їх теоретично-методологічне узагальнення мають суттєве значення для визначення ефективних напрямків інноваційного розвитку. Вони свідчать, як впливає реалізація конкретного нововведення на величину сукупного суспільного продукту. Тим самим вони характеризують зворотний зв'язок впливу даного продукту на ефективність суспільного виробництва в цілому.

Список літератури: 1. *Плышевский Б.П.* Эффективность общественного производства; методы, расчеты, показатели / ред. *Б.П. Плышевский.* – М. : Экономика, 1979, – 215 с.

ТРУБИНА М.А., аспірант, м. Запоріжжя, ЗДІА